

Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (esimene koda)

18. juuni 2020*

Eelotsusetaotlus – Tarbijakaitse – Finantsteenuste kaugturstus – Direktiiv 2002/65/EÜ – Artikkel 1 – Kohaldamisala – Finantsteenuseid käsitlevad lepingud, mis sisaldavad esialgset teenuse osutamise lepingut, millele järgnevad järjestikused toimingud – Direktiivi 2002/65/EÜ kohaldamine ainult esialgsele lepingule – Artikli 2 punkt a – Mõiste „finantsteenuseid käsitlev leping“ – Laenulepingu lisa, millega muudetakse algul kindlaks määratud intressimäära

Kohtuasjas C-639/18,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Landgericht Kieli (Kieli esimese astme kohus, Saksamaa) 7. septembri 2018. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 12. oktoobril 2018, menetluses

KH

versus

Sparkasse Südholstein,

EUROOPA KOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja president J.-C. Bonichot, Euroopa Kohtu asepresident R. Silva de Lapuerta, kohtunikud M. Safjan (ettekandja), L. Bay Larsen ja C. Toader,

kohtujurist: E. Sharpston,

kohtusekretär: osakonna juhataja D. Dittert,

arvestades kirjalikku menetlust ja 4. septembri 2019. aasta kohtuistungil esitatut,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

- KH, esindaja: *Rechtsanwalt C. Rugen*,
- Sparkasse Südholstein, esindaja: *Rechtsanwalt F. van Alen*,
- Saksamaa valitsus, esindajad: J. Möller, M. Hellmann, E. Lankenau ja T. Henze,
- Euroopa Komisjon, esindajad: B.-R. Killmann ja C. Valero,

olles 12. märtsi 2020. aasta kohtuistungil ära kuulanud kohtujuristi ettepaneku,

* Kohtumenetluse keel: saksa.

on teinud järgmise

otsuse

- 1 Eelotsusetaotluses palutakse tõlgendada Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiivi 2002/65/EÜ, milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ja millega muudetakse nõukogu direktiivi 90/619/EMÜ ning direktiive 97/7/EÜ ja 98/27/EÜ (EÜT 2002, L 271, lk 16; ELT eriväljaanne 06/04, lk 321), artikli 2 punkti a.
- 2 Taotlus on esitatud KH ja Sparkasse Südholsteini vahelises kohtuvaidluses, mis puudutab KH taganemisõigust seoses laenulepingute lisadega, millega muudetakse algul kindlaks määratud intressimäära.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

- 3 Direktiivi 2002/65 põhjendused 1, 3, 13 ja 16–18 on sõnastatud järgmiselt:
  - „(1) Ühtse turu eesmärkide saavutamiseks on oluline võtta vastu turu järkjärguliseks ühendamiseks ettenähtud meetmed, mis peavad kaasa aitama kõrgetasemelise tarbijakaitse saavutamisele kooskõlas [EÜ] artiklitega 95 ja 153.

[...]
  - (3) [...] Valikuvabaduse tagamiseks, mis on üks tarbija olulisemaid õigusi, on vaja kõrgetasemelist tarbijakaitset, et suurendada tarbijate usaldust kaugmüügi vastu.

[...]
  - (13) Käesoleva direktiiviga tuleks tagada tarbijakaitse kõrge tase, et kindlustada finantsteenuste vaba liikumine. Liikmesriikidel ei tohiks olla võimalik võtta valdkonnas, mida käesolev direktiiv ühtlustab, vastu muid kui käesoleva direktiiviga ettenähtud sätteid, kui käesolevas direktiivis ei ole konkreetselt sätestatud teisiti.

[...]
  - (16) Üht lepingut, mis sisaldab järjestikuseid toiminguid või aja jooksul eraldi tehtavaid sama laadi toiminguid, võib eri liikmesriikides käsitleda õiguslikult erinevalt, kuid on oluline, et käesolevat direktiivi kohaldataks kõikides liikmesriikides ühtemoodi. Seetõttu on asjakohane käsitada käesolevat direktiivi nii, et seda kohaldatakse esimese toimingu suhtes järjestikuste toimingute sarjast või aja jooksul eraldi tehtavatest sama laadi toimingutest, kui neid saab käsitleda tervikuna, sõltumata sellest, kas toimingu või toimingute sarja suhtes kehtib üks leping või mitu järjestikust lepingut.
  - (17) „Esialgseks teenuse osutamise lepinguks“ võib lugeda näiteks pangakonto avamise, krediitkaardi omandamise ja portfelli haldamise lepingu sõlmimise, „toiminguks“ võib lugeda näiteks raha hoiustamise pangakontole või sealt väljavõtmise, krediitkaardiga tasumise ja portfelli haldamise lepingu raames tehtud tehingud. Uute punktide lisamine esialgsesse teenuse osutamise lepingusse, näiteks võimalus kasutada elektroonilist maksevahendit koos olemasoleva

pangakontoga, ei ole „toiming“, vaid lisaleping, mille suhtes kohaldatakse käesolevat direktiivi. Uute osakute märkimist samas ühisinvesteeringufondis loetakse üheks „järjestikustest sama laadi toimingutest“.

(18) Käesolev direktiiv hõlmab finantsteenuste osutaja pakutavat teenuste osutamise skeemi ja sellega seoses on direktiivi eesmärk jätta oma reguleerimisalast välja teenused, mida osutatakse üksnes juhuti ja väljaspool kaubandusstruktuuri, mis on ette nähtud lepingute sõlmimiseks sidevahendi abil.“

4 Selle direktiivi artikkel 1 „Eesmärk ja reguleerimisala“ sätestab:

„1. Käesoleva direktiivi eesmärk on ühtlustada tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust käsitlevaid liikmesriikide õigusnorme.

2. Selliste finantsteenuseid käsitlevate lepingute puhul, mis sisaldavad esialgset teenuse osutamise lepingut, millele järgnevad järjestikused toimingud või aja jooksul eraldi tehtavad sama laadi toimingud, kohaldatakse käesoleva direktiivi sätteid üksnes esialgse lepingu suhtes.

Kui esialgne teenuse osutamise leping puudub, kuid samad lepinguosalisel teevad järjestikuseid toiminguid või aja jooksul eraldi sama laadi toiminguid, kohaldatakse artikleid 3 ja 4 üksnes esimese toimingu suhtes. Kui rohkem kui aasta jooksul ei ole sama laadi toimingut tehtud, loetakse järgmine toiming uue toimingute sarja esimeseks toiminguks, mistõttu kohaldatakse artikleid 3 ja 4.“

5 Nimetatud direktiivi artikkel 2 „Mõisted“ näeb ette:

„Käesolevas direktiivis kasutatakse järgmisi mõisteid:

a) *sidevahendi abil sõlmitud leping* – finantsteenuseid käsitlev leping, mille teenuste osutaja ja tarbija on sõlminud sellise kaugmüügi- või teenuste osutamise skeemi alusel, mida pakub teenuste osutaja, kes kõnealuse lepingu täitmiseks kasutab üksnes üht või mitut kaugsidevahendit kuni lepingu sõlmimiseni, viimane kaasa arvatud;

b) *finantsteenuse* – panga-, krediidi-, kindlustus-, personaalpensiooni, investeerimis- või makseteenuse;

c) *teenuste osutaja* – füüsiline isik või avalik- või eraõiguslik juriidiline isik, kes oma majandus- või kutsetegevuse raames osutab teenuseid sidevahendi abil sõlmitud lepingute alusel;

d) *tarbija* – füüsiline isik, kes käesolevas direktiivis käsitletud sidevahendi abil sõlmitud lepingute raames tegutseb eesmärkidel, mis ei ole seotud tema majandus- ega kutsetegevusega;

[...]“.

6 Sama direktiivi artikkel 3 „Tarbijale enne sidevahendi abil lepingu sõlmimist antav teave“ on sõnastatud järgmiselt:

„1. Tarbijale antakse aegsasti enne seda, kui ta ennast sidevahendi abil sõlmitud lepingu või tehtud pakkumisega seob, järgmine teave, mis käsitleb:

[...]

3) sidevahendi abil sõlmitud lepingut:

- a) artiklis 6 nimetatud taganemisõiguse olemasolu või puudumine ning juhul, kui taganemisõigus on olemas, selle kehtivusaeg ja rakendamise tingimused, sealhulgas teave summa kohta, mille tasumist tarbijalt võidakse artikli 7 lõike 1 alusel nõuda, ning kõnealuse õiguse rakendamata jätmise tagajärjed;

[...]

2. Lõikes 1 nimetatud teave, mille kaubanduslik eesmärk tuleb selgesõnaliselt väljendada, esitatakse selgelt ja arusaadavalt, kasutatud kaugsidevahendite seisukohast asjakohasel viisil, võttes eelkõige nõuetekohaselt arvesse äritehingute suhtes kohaldatavaid hea usu põhimõtteid ja põhimõtteid, mis reguleerivad nende isikute kaitset, kes ei saa liikmesriikide õiguse kohaselt oma nõusolekut anda, näiteks alaealised.

[...]“.

7 Direktiivi 2002/65 artikkel 6 „Taganemisõigus“ sätestab:

„1. Liikmesriigid tagavad, et tarbijal on 14 kalendripäeva jooksul võimalik lepingust taganeda ilma sanktsioonideta ja põhjust esitamata. [...]

Taganemise tähtaeg algab:

- kas sidevahendi abil lepingu sõlmimise päevast, välja arvatud eespool nimetatud elukindlustuse puhul, mille tähtaeg algab hetkest, mil tarbijat teavitatakse sidevahendi abil lepingu sõlmimisest, või
- päevast, mil tarbija saab lepingulised tingimused ja artikli 5 lõigetele 1 või 2 vastava teabe, juhul kui see kuupäev on hilisem kui esimeses taandes nimetatud kuupäev.

[...]

3. Liikmesriigid võivad ette näha, et taganemisõigust ei kohaldata:

- a) sellise krediidi suhtes, mis on ette nähtud esmajoones maa või olemasoleva või projekteeritava ehitise omandiõiguste saamiseks või säilitamiseks või ehitise renoveerimiseks või parendamiseks, või
- b) sellise krediidi suhtes, mille tagatiseks on kas hüpoteek või kinnisvara või kinnisvaraga seotud õigus [...]

[...]“.

Saksa õigus

8 Tsviilseadustiku (Bürgerliches Gesetzbuch, edaspidi „BGB“) põhikohtuasja asjaolude asetleidmise ajal kehtinud redaktsiooni § 312b lõige 1 oli sõnastatud järgmiselt:

„Sidevahendite abil sõlmitud lepingud on lepingud kaupade tarnimiseks või teenuste, sealhulgas finantsteenuste osutamiseks, mis sõlmitakse ettevõtja ja tarbija vahel üksnes kaugsidevahendite abil, välja arvatud juhul, kui lepingu sõlmimine ei toimu kaugmüügi- või teenuste osutamise skeemi raames. Finantsteenused esimese lause tähenduses on pangateenused ja teenused, mis on seotud krediidi andmisega, kindlustusega, isikute vanaduspensioniga, investeerimise või maksete tegemisega“.

- 9 BGB § 312d näeb ette sidevahendi abil lepingu sõlminud tarbija taganemisõiguse ja täpsustab sisuliselt, et taganemistähtaeg ei hakka kulgema enne, kui asjakohane teavitamiskohustus on täidetud, ning et teenuse puhul ei alga see enne lepingu sõlmimist.
- 10 BGB § 495 lõige 1 sätestab:
„Laenusaaajana laenulepingu sõlminud tarbijal on [...] taganemisõigus“.
- 11 BGB paragrahvide 312b ja 312d sisu muudeti 20. septembri 2013. aasta tarbija õiguste direktiivi ülevõtmise ja kinnisvaravahenduse seaduse muutmise seadusega (Gesetz zur Umsetzung der Verbraucherrechterichtlinie und zur Änderung des Gesetzes zur Regelung der Wohnungsvermittlung; *BGBI.* 2013 I, lk 3642). Tsiviilseadustiku rakendamise seaduse (Einführungsgesetz zum Bürgerlichen Gesetzbuch) § 229 lõige 32 näeb aga ette, et neid BGB muudatusi ei kohaldata enne 13. juunit 2014 sõlmitud lepingutele. Samuti nähtub viidatud § 229 lõikest 32, et enne 13. juunit 2014 sidevahendi abil sõlmitud finantsteenuste osutamise lepingu puhul ei lõpe tarbija taganemisõigus seni, kuni tarbijat ei ole tema taganemisõigusest teavitatud või kuni tarbijat ei ole sellest teavitatud lepingu sõlmimise ajal kehtinud seaduse nõuete kohaselt.
- 12 BGB redaktsioonis, mis kehtis 1. augustist 2002 kuni 12. juunini 2014, oli § 495 lõikes 1 ette nähtud:
„Tarbija sõlmitud laenulepingu korral on laenusaajal taganemisõigus vastavalt §-le 355.“
- 13 Põhikohtuasja asjaolude asetleidmise ajal kehtinud BGB § 355 lõige 3 sätestas:
„Taganemisõigus lõpeb hiljemalt kuus kuud pärast lepingu sõlmimist. Kauba müügi korral ei hakka tähtaeg kulgema enne päeva, mil tarbija kauba kätte saab. Erandina esimesest lausest ei lõpe taganemisõigus juhul, kui tarbijat ei ole tema taganemisõigusest nõuetekohaselt teavitatud; sidevahendi abil sõlmitud finantsteenuse osutamise lepingu puhul ei lõpe taganemisõigus lisaks ka siis, kui teenuste osutaja ei ole nõuetekohaselt täitnud § 312c lõike 2 punktis 1 ette nähtud teavitamiskohustusi“.

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimused

- 14 Sparkasse Südholsteini õiguseellasest pank sõlmis KHga kolm laenulepingut vastavalt 1. juulil 1994, 17. juulil 1994 ja 4. novembril 1999. Esimene leping summas 114 000 Saksa marka (DEM) (ligikaudu 57 000 eurot) ja intressimääraga 6,95% sõlmiti kinnisvara finantseerimiseks ning selle tagatiseks seati kinnispant. Teine leping summas 112 000 Saksa marka (ligikaudu 56 000 eurot) ja intressimääraga 5,7% sõlmiti samuti kinnisvara finantseerimiseks ning selle tagatiseks seati samuti kinnispant. Kolmas leping summas 30 000 Saksa marka (ligikaudu 15 000 eurot) ja intressimääraga 6,6% sõlmiti tarbekaupade finantseerimiseks.
- 15 Nimetatud lepingute tingimustes oli ette nähtud, et pärast teatud tähtaja möödumist on mõlemal poolel õigus nõuda algul kokku lepitud intressimäära kohandamist ja kui seda ei tehta, siis võib laenuandja kehtestada muutuva intressimäära, mis sarnaneb seda liiki laenudele kohaldatavaga.
- 16 Nende tingimuste alusel leppisid pooled aastatel 2008–2010 üksnes kaugsidevahendite teel kokku kolme lepingu lisas, millega kehtestati uued aastased intressimäärad. Lisade sõlmimisel ei teavitanud aga Sparkasse Südholstein KHd tema taganemisõigusest.
- 17 KH teatas 2. septembri 2015. aasta kirjas, mille Sparkasse Südholstein sai kätte 8. septembril 2015, et ta kavatses nendest lisadest taganeda. Olles toonitanud, et iga lisa on käsitatav sidevahendi abil sõlmitud lepinguna, väitis ta, et kuna talle taganemisõigusest ei teatatud, on tal BGB § 495 lõike 1 alusel või teise võimalusena BGB § 312d lõike 1 alusel senini taganemisõigus.

- 18 Seepeale esitas KH Landgericht Kielile (Kieli esimese astme kohus, Saksamaa) hagi, milles ta palus tuvastada, et teise ja kolmanda lepingu lisast taganemise tõttu muutusid tühiseks kõik pooltevahelised intressikokkulepped nendes lisades, samuti kohustada Sparkasse Súdholsteini talle tagastama intressimaksed ja laenu tagasimaksed, mis ta on teinud alates lisade sõlmimisest, ning hüvitada makstud kontohaldustasud ja mõista välja hüvitis.
- 19 Sparkasse Súdholstein palus jätta hagi rahuldamata, vaieldes vastu KH õigusele lepingu lisadest taganeda. Nimelt leidis see pank, et peale selle, et esialgseid lepinguid ei sõlmitud kaugsidevahendite abil, ei saa eraldi taganeda lisadest, mis ei puuduta muid finantsteenuseid. Teise võimalusena väitis ta, et kui KH taganemine on õiguspärane, saab selle tagajärjel tühistada ainult lisasid, mitte esialgseid lepinguid, mis jäävad kehtima muutuva intressimääraga, nagu on ette nähtud nende tingimustes.
- 20 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib, et põhikohtuasja lahend sõltub vastusest küsimustele, kas esiteks tuleb lisasid käsitada sõlmituks teenuse osutaja kaugmüügi- või teenuste osutamise skeemi raames direktiivi 2002/65 artikli 2 punkti a tähenduses ja kas teiseks laieneb nendele samas sättes kasutatud mõiste „finantsteenuseid käsitlev leping“. Täpsemalt toonitab eelotsusetaotluse esitanud kohus, et vastus teisena nimetatud küsimusele on vajalik selleks, et põhikohtuasjas saaks kohaldada BGB § 312b lõiget 1 ning BGB § 312d lõikeid 1 ja 2, lisades, et vastavalt Saksa seadusandja tahte tuleb BGB § 312b lõike 1 esimeses lauses kasutatud mõistet „lepingud [...] teenuste, sealhulgas finantsteenuste osutamiseks“ tõlgendada kooskõlas direktiiviga 2002/65.
- 21 Neil asjaoludel otsustas Landgericht Kiel (Kieli esimese astme kohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmised eelotsuse küsimused:
- „1. Kas juhul, kui harukontoreid omav pank sõlmib laenulepinguid kinnisvara finantseerimiseks kinnisvara tagatisel ainult oma äriruumides, kuid sõlmib jooksvate ärisuhete raames lepinguid juba sõlmitud laenulepingute muutmiseks osaliselt ka ainult kaugsidevahendite abil, on tegemist direktiivi [2002/65] artikli 2 punkti a tähenduses lepinguga, mis „sõlmitakse kaugmüügi- või teenuste osutamise skeemi alusel, mida pakub teenuste osutaja“, millega muudetakse olemasolevat laenulepingut üksnes kokkulepitud intressi suhtes (uus intressikokkulepe)?
2. Kas siis on tegemist „finantsteenuseid käsitleva lepinguga“ direktiivi 2002/65 artikli 2 punkti a tähenduses, kui olemasolevat laenulepingut muudetakse üksnes kokkulepitud intressi suhtes (uus intressikokkulepe) ilma laenu kestust pikendamata või selle suurust muutmata?“

Eelotsuse küsimuste analüüs

Teine küsimus

- 22 Teise küsimusega, mida tuleb analüüsida esimesena, soovib eelotsusetaotluse esitanud kohus sisuliselt teada, kas direktiivi 2002/65 artikli 2 punkti a tuleb tõlgendada nii, et mõiste „finantsteenuseid käsitlev leping“ selle sätte tähenduses laieneb laenulepingu lisale, kui sellega üksnes muudetakse algul kokku lepitud intressimäära, pikendamata laenu kestust või muutmata selle summat, ja kui laenulepingu algsed tingimused nägid ette sellises lisas kokkuleppimise või kokkuleppe puudumisel muutuva intressimäära kohaldamise.
- 23 Kõigepealt tuleb märkida, nagu sedastas ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 45, et direktiiviga 2002/65 ühtlustatakse põhimõtteliselt täielikult sellega reguleeritud valdkonnad ning seetõttu tuleb selle sätteid tõlgendada kõikides liikmesriikides ühtviisi (vt selle kohta 11. septembri 2019. aasta kohtuotsus Romano, C-143/18, EU:C:2019:701, punktid 34 ja 55).

- 24 Euroopa Kohtu väljakujunenud praktika kohaselt tuleneb nii liidu õiguse ühetaolise kohaldamise nõudest kui ka võrdsuse põhimõtte nõudest, et sellise liidu õigusnormi sõnastust, mis ei viita sõnaselgelt liikmesriikide õigusele õigusnormi tähenduse ja ulatuse kindlaksmääramiseks, tuleb tavaliselt kogu Euroopa Liidus tõlgendada autonoomselt ja ühetaoliselt ning sellise tõlgenduse andmisel ei tule arvesse võtta mitte ainult selle sätte sõnastust, vaid ka sätte konteksti ja asjaomase õigusakti eesmärki (23. mai 2019. aasta kohtuotsus WB, C-658/17, EU:C:2019:444, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 25 Direktiivi 2002/65 artikli 2 punktis a kasutatud mõiste „finantsteenuseid käsitlev leping“ sõnastuse osas tuleb täheldada, et selles punktis tehtud viide „finantsteenustele“ on selle mõiste eristav element, kuna see lubab kindlaks teha konkreetse lepingu liigi.
- 26 Selle direktiivi artikli 2 punktis b on mõiste „finantsteenuse“ määratletud kui panga-, krediidi-, kindlustus-, personaalpensioni, investeerimis- või makseteenus.
- 27 Mis puudutab konkreetsemalt laenulepingut, siis on Euroopa Kohtul juba olnud võimalus täpsustada, et sellele lepingule iseloomulik kohustus on laenatava summa väljamaksmine ise, samas kui laenusaaaja kohustus see summa tagasi maksta on üksnes laenuandja kohustuse täitmise tagajärg (15. juuni 2017. aasta kohtuotsus Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, punkt 41).
- 28 Edasi, mis puudutab direktiivi 2002/65 artikli 2 punkti a konteksti, siis on oluline mainida – nagu on seda õigesti teinud nii eelotsusetaotluse esitanud kohus kui ka kohtujurist oma ettepaneku punktis 41 –, et kui finantsteenuseid käsitlev leping sisaldab „esialgset teenuse osutamise lepingut“, millele järgnevad muud toimingud, kohaldatakse selle direktiivi sätteid vastavalt selle direktiivi artikli 1 lõike 2 esimesele lõigule ainult esialgsele teenuse osutamise lepingule. Nimetatud direktiivi põhjenduse 17 teine lause täpsustab selles osas, et punktide lisamine esialgsesse teenuse osutamise lepingusse ei ole „toiming“, vaid lisaleping, mille suhtes kohaldatakse sama direktiivi.
- 29 Võttes aga arvesse põhjenduses 17 toodud toimingute näiteid, tuleb asuda seisukohale, et lepingu lisaga uue intressimäära kehtestamine niisuguse lepingu uuesti läbirääkimise tingimuse täimiseks, mis esines juba algses lepingus, mis nägi kokkuleppe mittesaavutamise korral ette muutuva intressimäära kehtestava asendustingimuse, ei kujuta endast toimingut direktiivi 2002/65 artikli 1 lõike 2 esimese lõigu tähenduses ega lisatingimuste kehtestamist esialgsesse lepingusse.
- 30 Seega tuleneb nii direktiivi 2002/65 artikli 2 punkti a grammatilisest kui ka süstemaatilistest tõlgendusest, et „finantsteenuseid käsitlevat lepingut“ tuleb pidada lepinguks, mis näeb ette selliste teenuste osutamise. See tingimus ei ole aga täidetud, kui lisa eesmärk on üksnes kohandada juba kokku lepitud teenuse eest maksmisele kuuluvat intressimäära nagu põhikohtuasjas.
- 31 Seda tõlgendust kinnitab direktiivi 2002/65 muude sätete analüüs, millest tuleneb, et see direktiiv hõlmab põhimõtteliselt kokkuleppeid, mis puudutavad lepingut iseloomustava kohustuse täitmist teenuse osutaja poolt. Nii näeb nimetatud direktiivi artikkel 3 ette, et tarbijat peab eelkõige olema täielikult teavitatud teenuse osutaja isikuandmetest ja finantsteenuse peamistest omadustest, sealhulgas taganemisõiguse olemasolust või puudumisest. Ent ainult intressimäära puudutava lisa korral puuduks huvi tarbijat nendest aspektidest uuesti teavitada.
- 32 Mis puudutab viimaks direktiivi 2002/65 eesmärki, siis tuleb märkida, et vastavalt selle põhjendustele 3 ja 13 on direktiivi eesmärk tagada kõrgetasemeline tarbijakaitse, et suurendada tarbijate usaldust kaugmüügi vastu ja tagada finantsteenuste vaba liikumine.
- 33 Selline eesmärk ei nõua aga tingimata, et juhul kui laenulepingu algse tingimuse alusel kehtestatakse selle lepingu lisaga uus intressimäär, tuleb see lisa kvalifitseerida uueks finantsteenuseid käsitlevaks lepinguks.

- 34 Eeltoodut arvestades tuleb teisele küsimusele vastata, et direktiivi 2002/65 artikli 2 punkti a tuleb tõlgendada nii, et mõiste „finantsteenuseid käsitlev leping“ selle sätte tähenduses ei laiene laenulepingu lisale, kui sellega üksnes muudetakse algul kokku lepitud intressimäära, pikendamata laenu kestust või muutmata selle summat, ja kui laenulepingu algsed tingimused nägid ette sellises lisas kokkuleppimise või kokkuleppe puudumisel muutuva intressimäära kohaldamise.

Esimene küsimus

- 35 Arvestades teisele küsimusele antud vastust, ei ole vaja esimesele küsimusele vastata.

Kohtukulud

- 36 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulud, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (esimene koda) otsustab:

Euroopa Parlamendi ja nõukogu 23. septembri 2002. aasta direktiivi 2002/65/EÜ, milles käsitletakse tarbijale suunatud finantsteenuste kaugturstust ja millega muudetakse nõukogu direktiivi 90/619/EMÜ ning direktiive 97/7/EÜ ja 98/27/EÜ, artikli 2 punkti a tuleb tõlgendada nii, et mõiste „finantsteenuseid käsitlev leping“ selle sätte tähenduses ei laiene laenulepingu lisale, kui sellega üksnes muudetakse algul kokku lepitud intressimäära, pikendamata laenu kestust või muutmata selle summat, ja kui laenulepingu algsed tingimused nägid ette sellises lisas kokkuleppimise või kokkuleppe puudumisel muutuva intressimäära kohaldamise.

Allkirjad